

tak a belügyminiszternél elért eredményről, de ez az értesítés nem akart megjönni.

Délután négy órakor már hatalmas közönség lepte el a mozi környékét és az érdeklődők teljesen megtöltötték az előcsarnokot és a várótermeket. Félkettőkor már a „karhatalom” is szép számban képviseltette magát. Megjelent *Bakor* Antal első kerületi rendőrbiztos vezetésével egy csapat rendőr, akik bementek a moziba és jelentették *Bach* Antalnak, hogy parancsuk van a kinema-szkeccs előadását megakadályozni. A tulajdonos ezt készséggel vette tudomásul és kijelentette, hogy mivel értesítést nem kapott a belügyminiszter döntéséről, szívesen eleget tesz a hatóság intézkedésének. Ezután a közönség tudomására hozták, hogy ma nem adhatják elő a szkeccset, legjobban esetben csak holnap, szombaton kerülhet bemutatásra. Az egybegyűltek egy része a pénztárnál visszaváltotta jegyét, másik része pedig beletörődött a változatlanba és bement a moziba megnézni az egyszerű „új műsört”.

Közben a városban olyan hírek terjedtek el, hogy a szkeccs mégis csak bemutatásra kerül ma este, mert a belügyminiszter megadta az engedélyt. Érdeklődtünk az éjjeli órákban erre vonatkozólag a Korzó-mozi igazgatóságánál és azt a fölvilágosítást kaptuk, hogy Budapestről érkezett telefonértesítés szerint *ma még nem lehetett elintézni az ügyet a belügyminiszternél*. A döntés azonban legkésőbb *holnap délelőtt meg fog történni*, mert ekkor jelenhetnek meg a Korzó-mozi képviselői a belügyminiszter előtt. Abban az esetben, ha a miniszter megváltoztatja a tanács határozatát, akkor holnap délután *már szerepelni fog „Az utolsó bohém”*.

Ha a belügyminiszter Almássy javára döntene, akkor a Korzó-mozi a már régóta hirdetett slágerdarabját, *A kék egér*-t fogja előadni, mely talán nem fenyegeti annyira a „Szentivánéji álmom” sikerét, mint egy kinema-szkeccs.

Szegedi lakásmizériák.

— Kevés az egy szoba-konyha. —

(*Saját tudósítónktól.*) Az olvasó és szívreható regények tanúsága szerint az egy szoba-konyha az ilyen nagyvárosban, mint Szeged az, ami a falun az erdők ölén rejtve meghúzódó, szerény kunyhó, amelyben boldogan élhetnek az emberi kor legvégső határáig azok, akiknek egyéb dolguk sincs, mint hogy szeressék egymást. Egy kicsike szoba, hej — több hogy is lenne! — zengi a kabaré-kuplé és a továbbiakban valósággal csábítja az embereket, hogy odahagyják négy-öt szobás, hivalkodó lakásukat és fölcserezik a boldogság kipróbált, bevált tanyájával: az egy szobával és egy konyhával. Mielőtt még azonban valaki kárt tenne magában, sietünk a fölvilágosítással, hogy nem kell hinni sem a szívreható regényirodalomnak, sem a kabaré-kupléknak, mert a szegedi egyszobás lakások tulnyomó többsége távolról sem az, aminek a regényírók festik. Persze, boldog lehet ezekben is, aki mindenképpen hajlamos a boldogságra, ám nem valószínű, hogy ép ezeknek a lakásoknak a szennye, bűze, homálya és kényelmetlensége azok az elemek, melyek nélkül emberi boldogság nem képzelhető.

A valóság éppen azt bizonyítja, hogy a szegedi lakásmizériák oka részint az egy szoba-konyha lakások hiánya, másrészt az, hogy ami egy szobás-lakás Szegeden van, azoknak a tulnyomó része csakugyan dohos, szennyes, bűzös pincelakás, ahol boldogság helyett a tuberkulózis bacillái környékezik a soktagu családot. Amíg nem voltak fényes palotáink, addig a tehetősebbek panaszkodtak a lakásmizériák miatt, mert a régi, vízelőtti időkben épült lakások, ha több szobából állottak is, sem komfort, sem pedig higiénikus szempontokból nem feleltek meg az igényeknek. Ahogy aztán egyre-másra épültek a paloták, a két és háromemeletes házak, a lakásmizériák szociális jellegű bajja kezdtek kialakulni, mert bizony a háromemeletes paloták urai nem igen gondoskodtak arról, hogy a szegényebb elemek is hajlékot kapjanak hacsak a földszinten is.

Odajutottunk, hogy kisebb lakások, olyanok, amelyek higiénikus szempontokból teljesen kifogástalanok volnának, ma már alig-alig vannak Szegeden. A külvárosokban is a dohos, egészségtelen levegőjű pincelakásokat lakják az emberek, a belvárosban pedig egy-szoba-konyha lakást talán nem is lehet kapni. Még két szoba, egy konyhából álló lakást is csak alig s amellet lakbér sem mérsékel, sőt a nagy lakások — előszoba, fürdőszoba, szalón, ebédlő, háló — *aránylag még olcsóbbak*, mint a kisebb lakások.

Pedig a bajon könnyen lehet segíteni. Budapest példájára a fejlődés iránya ma az, hogy a háziurak a nagy lakásokat átalakítják egy szoba-konyhás lakásokká. A tavasszal egész utcák minden házában építkezés fog megindulni a fővárosban azzal a céllal, hogy a két-, három-, négyszobás lakásokat csupa egyszobásakká alakítsák át, mert ez így jövedelmezőbb a háziurnak. A négyszobás lakásért eddig ezer forint bért kapott. Most két-két egyszobás lakás részére konyhává avatják az előszobát, konyha lesz a cselelőszobából is és az egyéb mellékhelyiségek megmaradnak a négy szobás lakás közös használatára. A négy kicsiny lakásért pedig kap a háziur legalább ezernégyszáz forintot. Ezért a négyszáz forint többletért zsufolja tul a házat és kényszerít falanszteri együttélésre négy külön családot. Így teszi hasznos-

sá házának minden talpalatnyi helyét a pesti háziur, akiről tudva van, hogy a lyukas fogát sem hagyja gyümölcsöztetlenül.

De amíg Budapesten ez egészségtelen állapot, mert a háziur egyáltalán nem törődik majd a közegészségügy követelményeivel, és amíg Budapesten ezzel csak tetéződnek az amúgy is rettenetes lakásmizériák, addig Szegeden ez igen előnyös és hasznos volna nemcsak a lakosságnak, de magának a háziurnak is, anélkül, hogy a higiénikus érdekek veszélyeztetve volnának. Szegeden ugyanis hovatovább annyi palota épült, hogy nagyobb lakásokat, mivel egyrészt sokszor hónapokig is üresen áll, olcsóbban kénytelenek kiadni a háziurak, mint amennyi bért kaphatnának értük akkor, ha a palotákból, de nem is annyira ezekből, mint inkább négy-öt szobás lakásokból kevesebb volna. Szegeden tehát célirányos lakáspolitikai volna, ha utcákhoz-szat egy szoba-konyhás lakásokká alakítanák át a nagyobb lakásokat, de a hatóság öröközne azon, hogy az üzleti érdekek ne hatoljanak odáig, ahol az a közegészségügyre már hátrányokkal járna.

A királynak tetszett a delegációs viták nivója.

(*Bécsi munkatársunktól.*) A delegátusok ma reggel az udvari ebédről és *Krobotin* hadügyminiszter fényes estéjéről beszéltek. Mindnyájan örültek, hogy a király olyan pompás szímben volt és hogy olyan friss kedvben beszélgetett a delegátusokkal.

Érdekes epizódot beszéltek a cercleről. *Stürgkh* gróf osztrák miniszterelnök, amikor a király az osztrák delegáció alelnökével befejezte beszélgetését, egész csoport osztrák delegátust mutatott be a királynak. *Tisza* István gróf miniszterelnök egy darabig csak nézte, nézte, hogy hogyan csoportosítja *Strürgkh* gróf az osztrákokat a király köré, végre is odalépett hozzá és tréfásan azt mondotta:

— Pardon, excellenciás uram, ha megen-gedi, most már a magyarok következnek, legalább a kvóta arányában.

Erre *Stürgkh* elmosolyodott, félre állt és a király a magyar delegátusokat szólította meg.

A király a delegátusokkal általában a külügyi vitáról beszélt és rendkívül tetszett neki a magyar delegáció nivós külügyi vitája. Élénken kommentálták a delegátusok, hogy a király *Rakovszky* Istvánnal nem állt szóba. A munkapárton különben igen örültek annak, hogy a király *Andrássy* Gyula gróffal és *Apponyi* Albert gróffal hosszasan beszélgetett, egészségi állapotukról és a kül-ső politikai vitáról, különösen pedig a hármasszövetségről.

Hazai Samu báró honvédelmi miniszter egy kis csoportban egy ellenzéki képviselővel tréfált és a többi közt azt mondta neki:

— Látod, hogy támadjátok a tengerészeti költségvetést a flotta fejlesztése miatt. Pedig fogadom, azt se tudod, hogy *mibe kerül egy Dreadnought*.

— *Hatvan millióba*, — felelte az ellenzéki.

— Dehogy, mondta nevetve a honvédelmi miniszter, *a vízbe kerül*.

Erre az ellenzéki elnevette magát és azt mondta:

— Köszönöm, kegyelmes uram, hogy erre megtanítottál.